

Onze recensenten delen elke dag sterren uit aan de nieuwste boeken, films, muziek en voorstellingen.

SERIE

Over een leven zonder tv wil journalist Tom de Leur niet nadenken. Voorts geeft hij alles een kans, maar met humor en/of actie heb je wel een dikke streep voor.

MUZIEK

Journalist Stef Vanwoensel leeft tussen mensen, muziek, beelden, letters en toch weer mensen. Hij is eeuwig verscheurd tussen de liefde voor de klassiekers en de zucht naar nieuwe ontdekkingen. Erover schrijven, helpt.

'Vuurkorf' Buurman Nu uit

Bij de vuurkorf

Geert Verdickt, de creatieve motor van Buurman, boort op het nieuwe album van zijn groep een nieuw vat inspiratie aan.

Vuurman is godbetert een 'conceptalbum', geboren uit de podcasts die Verdickt maakte rond telkens één persoon met een uitzonderlijk verhaal, gesprekken die werden gevoerd bij het geknetter van de vuurkorf. Na een groepsalbum dat te nadrukkelijk lonkte naar grote podia en een soloalbum dat persoonlijke besognes aanpakte, vindt Verdickt hier nieuw, tja, vuur. De verhalen van een revaliderende kanaalzwemmer, een seingever die een foutje maakt dat een wielrenner de overwinning kost, een prof die zijn moeder verliest aan corona of een man die van een deportatietrein sprong en zo de oorlog kon navertellen, leveren mooie verhalen op die duidelijk ook groepsleden Koen Renders en Stijn Gevaert hebben geïnspireerd tot knappe muziek. De balans tussen de soms best heftige verhalen en de 'lichtgevende' muziek zit goed, en naast zijn gesprekspartners vindt Verdickt de poëzie terug die de groep al bij zijn debuut in 2008 altijd meedroeg. *Vuurman* bewijst dat – merci, Jeroen Brouwers – “niets bestaat dat niet iets anders aanraakt”.

(Stef Vanwoensel)

De jaren 80 zijn nog altijd héél griezelig

Walkietalkies, zaklampen en hormonen blijven de basis van *Stranger things 4*, de serie die *Bridgerton 2* de broek zal afdoen als best bekeken Engelstalige Netflix-reeks aller tijden. De gruwel is dan weer groter dan ooit, de waar voor je geld ook.

TOM DE LEUR

Vierde seizoen 'Stranger things' is bloederiger, internationaler en langer dan ooit

“Wil jij hier nog drie jaar vastzitten met de nerds en de freaks?” In de eerste aflevering van seizoen vier wordt onder de vrienden een fundamentele vraag gesteld. Uiteraard luidt het antwoord “jongen toch, wij zijn de nerds en de freaks”, maar het lijkt wel alsof de makers hun eigen reeks in vraag stellen: blijven ze rondhangen in Hawkins, het slaapstadje dat nu al drie

■ Pizzabezorger Argyle is een leuk, en nogal 'stoned' nieuw personage.

seizoenen belaagd wordt door een monster uit de wereld van OndersteBoven? Het antwoord is duidelijk: nee. *Stranger things* slaat zijn vleugels

uit. Het doet dat geografisch, maar ook met meer bloed en gruwel, meer personages en meer verhaallijnen.

Niemand twijfelt eraan dat dit vierde seizoen beter zal doen dan *Bridgerton*. Met 656 miljoen bekeken uren op 28 dagen is het tweede seizoen van die kostuumreeks de populairste Engelstalige Netflix-reeks aller tijden. *Squid game* en *La casa de papel* zijn populairder, maar die zijn anders-talig.

Met voorspellingen moet je uitkijken, maar je mag zeggen dat *Stranger things* dit seizoen meer te bieden heeft. De reeks is volwassen geworden, al lopen er nog genoeg pubers in korte broeken in rond om een mens heimwee te doen krijgen naar films als *The goonies* en

E.T. De reeks verwelkomt ook twee nieuwe, heerlijke personages: anarchist Eddie is de jongere broer van Queen-gitarist Brian May, terwijl pizzabezorger Argyle zich permanent in een wolk van weed voortbeweegt. Eddie is verdachte nummer één wanneer een meisje een meter boven de grond gaat zweven en gruwelijk aan haar einde komt.

Negen films

Zoals gezegd voldoet de kerktoren niet meer voor *Stranger things*. Jocye krijgt post uit Rusland, waar een oude bekende in een strafkamp zit. Ze trekt eropuit om hem te bevrijden en krijgt ruggensteun van Murray, een van de fraaiste personages uit het gecom-

Niet louter door een westerse bril

Al 65 edities lang staat World Press Photo synoniem voor hoogstaande fotojournalistiek. Zo'n award op je cv kunnen zetten, is dan ook vaak de ultieme erkenning. Ook nu stuurden alweer 4.066 fotografen liefst 64.823 beelden binnen om door de jury te laten beoordelen.

'World press photo 2022' Lannoo, 240 blz.

nog komen bovendrijven. En dat we ver-

van- ons-bedverhalen niet louter door een westerse bril bekijken. Een goede zaak, en met een rijk aanbod als resultaat. Wat echter opvalt en verbaast, is dat enkele van de meest beklijvende

beoordeeld. Pas na een oordeel van alle regio's mag een globale jury haar zeg doen. Het aangepaste systeem moet ervoor zorgen dat lokale verhalen die anders tussen de plooiën vallen, toch

nieuwsbeelden van die periode toch nergens te bekennen zijn in het jaaroverzicht. Wie kan bijvoorbeeld de hallucinante beelden vergeten vanop de luchthaven van Kaboel, toen duizenden mensen wanhopig probeerden het land te verlaten en aan de taliban te ontsnappen? Hoe ze zich ten einde raad aan een opstijgend militair vliegtuig probeerden vast te klampen? Tot slot is er nog een duidelijk werkpunt voor World Press Photo: er zijn zo goed als geen positieve verhalen te bespeuren in de selectie

van de jury. “We probeerden aandacht te schenken aan opbeurende gebeurtenissen, maar werden al snel teruggebracht naar de harde

realiteit”, klinkt het bij de organisatie zelf. Klopt: er zijn zo veel hartbrekende, onrechtvaardige en aanslepende problemen die het verdienen

GETTY IMAGES

Tussen het puin in de Gazastrook branden Palestijnse kindjes kaarsen.

van de jury. “We probeerden aandacht te schenken aan opbeurende gebeurtenissen, maar werden al snel teruggebracht naar de harde

realiteit”, klinkt het bij de organisatie zelf. Klopt: er zijn zo veel hartbrekende, onrechtvaardige en aanslepende problemen die het verdienen